

vyrozuměn, a musí se to tedy vyšetřit. Neboť, nebyl-li vyrozuměn o odpisu nastalém po vydání záborového zákona, avšak před podáním výpovědi, nebo odpis stal se teprv po výpovědi, pak se výpověď vztahovala i na sporné parcely a je pro ně exekuční titul. Toto vyšetření musí se státi i tehdy, kdyby se chtěl předpis Šu 3 druhý odstavec a Šu 55 druhý odstavec ex. ř., že o návrhu na povolení exekuce rozhodnouti jest bez předchozího šetření, vztáhnouti i na tento případ, to jest na exekuční vyklizení a odevzdání dle Šu 20 náhr. zák., ježto právě jde o vyšetření obsahu exekučního titulu, bez něhož o návrhu na povolení exekuce vůbec rozhodnouti nelze. Citované předpisy myslí na obyčejné případy, na exekuční tituly Šu 1 ex. ř., jichž obsah jest z nich samých na jev, nikoli však nepředvídalý i výpověď dle Šu 12 náhr. zák., jež jest titulem zcela novým, tehdejšímu zákonodárci neznámým, s nímž se to má podstatně jinak, než s tituly tehdejšími.

Ke stížnostem vlastníka. Jak nejvyšší soud již opětovně a opětovně vyložil, nemají formální, t. j. řízení se týkající předpisy exekučního řádu v řízení soudním konaném v agendě týkající se pozemkové reformy, místa, vyjma, kde se zákon na ně výslovně odvolává, jako v Šu 20 (3) náhr. zák. pokud jde o formu vyklizení a odevzdání vypovědných nemovitostí. Jinak ovšem, pokud jde o předpisy exekučního řádu stanovící hmotné právo, jako na př. opoziční neb excindační nárok, jaký není ani zde vyloučen, ačkoli tím není ještě nic řečeno o řízení, v jakém ho uplatňovati dlužno, že by to musilo býti řízení předepsané exekučním řádem. Nemají tu tedy místa zejména ani formální předpisy Šu 200 čís. 3 a 282 ex. ř., na něž se stížnost s obšírnou, ale pochybenou motivací odvolává a ovšem ani jich obdoba, což platí arci i o uplatňované obdobě Šu 575 třetí odstavec c. ř. s., jež sem teprv nepatří. Stížnost se mýlí, majíc za to, že to intencím zákona odporuje, když výpověď, nabyvší právomoci již roku 1922, exekvuje se teprv po více než 3 letech. Naopak je to zcela v pořádku, neboť, jestliže Státní pozemkový úřad podle svého pracovního plánu nebo následkem nedostatku pracovních sil pro nemožnost aneb z ochoty vůči povinné straně exekuci neprováděl hned, nemůže si strana, nejsouc průtahem tím nijak dotčena, nýbrž naopak spíše majíc z toho výhodu, do toho nijak stěžovati. V souhlasu zákonodárství o pozemkové reformě není nikde ustanovení, že by Státní pozemkový úřad povinen byl provést převzetí majetku iě které osobě zabraného v určité lhůtě a že neprovedení mělo by za následek pomnutí práva Státního pozemkového úřadu na převzetí neb uhasnutí výpovědi jako exekučního titulu.

Čís. 6448.

Do souhlasných rozsudků nižších soudů o části pohledávky, namítané započtením, jež nepřevyšuje 2.000 Kč, třebas celá pohledávka tento peníz převyšovala, jest dovolání nepřipustným.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1926, Rv I 510/26.)

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalovaného.

D ů v o d y:

Dle Šu 502, třetí odstavec c. ř. s. jest nepřipustným dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu, nepřesahoval-li předmět sporu, o němž rozhodl soud odvolací, na penězích neb hodnotě peněžní 2.000 Kč (čl. IV. zák. ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n.). Žalobou domáhal se žalobce přisouzení 20.000 Kč. Žalovaný uplatňoval k započtení vzájemnou pohledávku původně 20.000 Kč, později 25.800 Kč. Srovnalými rozsudky obou nižších soudů byla uznána vzájemná pohledávka žalovaného pouze do výše 10.000 Kč a neuznána, pokud převyšovala peníz ten. Žalovaný domáhal se odvoláním a nyní se domáhá opětně dovoláním, by byla uznána za jsoucí po právu jeho vzájemná k započtení namítaná pohledávka ještě v další části 1.850 Kč, takže by pak činila jeho vzájemná pohledávka 11.850 Kč. Ohledně této další části 1.850 Kč bylo však odepřeno započtení srovnalými rozhodnutími obou nižších soudů. Pro dovolací soudní stolicí jest předmětem opravného prostředku pouze řečený peníz: 1.850 Kč, který nepřesahuje 2.000 Kč, tudíž hranici zmíněnou v Šu 502 třetí odstavec c. ř. s. Bylo proto dovolání jako nepřipustné odmítnouti dle toho zákonného předpisu a dle Šu 507 c. ř. s. Na tom nezáleží, že tento peníz 1.850 Kč byl toliko součástí vzájemné k započtení namítnuté pohledávky 25.800 Kč a že k odvolání žalovaného bylo odvolacím soudem rozhodováno o celé této částce. Směrodatným jest pouze, že odvolací soud jinak rozhodl o částce 10.000 Kč, potvrdiv v tomto směru rozsudek prvního soudu, a jinak o další částce 1.850 Kč, neuznav oprávněnost vzájemné pohledávky žalovaného v tomto bodě k započtení se žalobním nárokem, čímž rozštěpena procesuálně vzájemná pohledávka žalovaného na více dílů, z nichž první část 10.000 Kč uznána za hodící se ku započtení, ostatní díly její za nehodící se k započtení, poněvadž dílem po právu nepozůstávají, dílem proto, že nebyly k započtení namítnuty. Poněvadž tedy 1.850 Kč, jež tvoří předmět dovolání, nebylo srovnalými rozhodnutími nižších soudů k započtení připuštěno, bylo dovolání žalovaného, poněvadž má za předmět nárok 2.000 Kč nepřesahující, jako nepřipustné odmítnouti (§ 507 c. ř. s.). V tom směru dlužno poukázati na důvody rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 346, 3185, 4098 sb. n. s.

Čís. 6449.

Nebyl-li v odvolání do rozsudku, vyhovujícího žalobě o uznání nemanželského otcovství, napaden právní názor prvního soudu o nerozhodnosti uznání otcovství jiným mužem a jeho vyvrátitelnosti sporem, o nějž právě šlo, nemůže se odvolací soud těmito otázkami zabývatí.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1926, Rv I 935/26.)

Proti žalobě o uznání nemanželského otcovství a placení výživného namítl žalovaný Adam B., že otcovství k dítěti bylo již uznáno na soudě Aloisem W—em. Procesní soud první stolice vyhověl